

ТЪРЖЕСТВЕНИЯТ КОНЦЕРТ

На 28 март в залата на Дома на културата бе тържествено открит десетият международен фестивал „Мартенски музикални дни — Русе“ от председателя на организационния комитет народният артист Л. Пилков. В своето приветствено слово той разкри значението и очертане паралела между дамата великия гения, чиито догадки ни се чувствуват тази година от цялото прогресивно човечество — Бетховен и Ленин „свързали своята мисъл и дейност със съдбата на човека, със съдбата на народите, със съдбата на света“.

Най-напред трябва да се изтъкне сполучливият избор на включените в програмата пиеси: Увертюра „Леонора № 3“ от Бетховен и чевовият Петти концерт за пиано, Симфония № 7 от Прокофиев и „Ода на съзвоната“ от Иван Мазинков по текст на Петър Караангов — избор, който свидетелствува за естетическа и идеологическа насоченост.

В неоправдана бетховеновска атмосфера, с верни темпа, чисто и стройно прозвуча „Леонора № 3“. Интересното в интерпретацията на Маринов е това, че той без да се поддаде само от симфонизма на творбата, е почувствувал и в нея разкра и нейната оперно-драматическа същност. Майсторски изработените преходи са му помогнали да постигне формално-конструктивната ѝ цялостност. Имат художествено оправдание в тънки

те модификации на темпата.

В някои моменти плътната звучност на медната група по криваше ирайха, дразнеше интонационната нестабилност на тромпетния сигнал зад сцената.

Пълно концепционално и емоционално единомислие и единочувствие бе постигнато в Бетховеновия концерт между солист, диригент и оркестър. Получи се нещо, което рядко се наблюдава: ярок контакт между солист и оркестър, извън този, поддържан чрез диригента. Мъжествено то, зряло музикално и инструментално превъзходно изпълнение на Николаи Евров увлече оркестъра и го направи свой непосредствен, активен партньор. Биеше на уши майсторството, с което отделните инструменти или инструментални групи водеха диалога със солата, както и постепенността в динамичните нараствания и спадания. Първата и третата част на концерта Евров ни разкри със специфичната им характеристика, но втората част бе нуждала от по-тънко отсеиване на поединчното пирично чувство.

В творчеството на Прокофиев Седмата му симфония стои изолирано. Тя е твърде мелодична, достъпна, е укруптен, почти примитивен хармоничен език, но липсва оригиналното, избухливото, диаблично, скерцозното, хармонически острого и тръпчивото, т. е. всичко типично прокофиевско.

Интерпретацията на Маринов не намери пълноценно изпълнителско покритие. В техническо отношение от оркестъра има още какво да се желае.

По начало проявяват интерес към творбата на Иван Маринов „Ода за свободата“ за бас баритон, детски хор, смесен хор и симфоничен оркестър не отслабна през цялото време на изпълнението ѝ. Със своята революционна идейност, искреност и ярна образност, поетичният текст на Петър Караангов е въздъхновил композитора и той е написал музика, която като че ли е изблянала от самия текст — толкова тя е органично вплетена в него. Музиката се отличава с емоционално пълна кантителност (чувствуват се някак навет оттук и там), забелязва се и влиянието на оперния жанр. Добрата оркестрация и умелото съчетаване на детския със смесения хор ѝ придават особена, богата с интересни звукотембри звучност. Забележително по красотата и въздействена сила бе самостоятелната изява на хор „Бодра (и колко талантлива) смяна“. В отлична форма се представя и БХК „Св. Обретенос“. Струва ми се, че одата би загубила без мнението и красочния глас на Н. Гюзелев.

Вдъхновено интерпретиранията собствена творба от Маринов бе посрещната с бурен възторг от присъстваващите.

Проф. Арсени ЛЕЧЕВ